

Danstere

et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,
udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE
Blair, Neb.

„Danstere“ udkommer hver Onsdag og Lørdag.
Pris pr. Kvarter i de forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00
Bladet betales i Forud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Neb.
Redaktør: Harald Jensen.
Er indat the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.
Advertising Rates—made known upon application.

Danstere

Bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykt Tilfælde opsiges. Betaling i Advance og alt andet angaaende Bladet adresseres til den nævnte Adresse.
Nær Lørdag betales sig til Folk, der overretter i Klader, enten for at lade dem dem sels, for at sels oplysninger om det overrettede, behøves de altid omtalte at de lade Kladderbetaler i disse Blade. Det vil være til genbyrge Kladder.

Da Solen kom hjem.

Fra Engelsf.

„Jeg en Foræring, Ethel? Nu troede jeg dog virkelig, at du ikke fik flere.“

„Det troede jeg ogsaa.“ sagde Ethel, der sad i en Lenestol, spjæslet med at løse Sejlgarnet om en lille Pafte.

„Det er dog mærkeligt, hvor Jøll er estbarlige imod mig — overordentligt estbarlige.“

Fru Heine saa hæftig op ved Lyden af Datterens Stemme, der havde et haardt Udtryk, som hun ikke kendte. Hun var en høj Dame, klædt i Sørgedragt, (hun var Enke), og hendes Ansigt var, trods den dybe Melankoli, der prægede det, tydelige Spor af en suunden Skønhed.

Gaven viste sig at bestaa af et meget kostbart Smykke af Smaragder og Diamanter. Fru Heine betragtede det længe, som det lød som en Sten paa et Underlag af hvidt Fløjl; derpaa rakte hun det til Datteren og sagde: „Det er meget venligt af Onkel John.“

„Ja, meget venligt,“ gentog den unge Pige i en ironisk Tone. „Men glem kun ikke, Moder, at det er en rig Mand, jeg giver mig med.“

Ethel rejste sig hæftig, satte sig paa en Stamel ved Moderens Fødder, greb hendes Haand og trykkede den kærligt op til sin kind.

„Tro mig, lille Moder, jeg gør ikke Onkel John uret,“ sagde hun; „men du er nu en Gang saa god, at du aldrig kan tro noget mindre fordelagtigt om Folk. Du ved, at jeg elsker Robert uendelig højt, og at jeg vilde gifte mig med ham, selv om han ikke ejede en eneste Ore. Men Onkel John — hun næste Ethel hen paa den Stol, hun næste havde forladt, medens hendes blåa Sjine fik et haardt Udtryk. „Men Onkel John, som godt kunde have gjort det, vilde den gang ikke rakte George en hjælpende Haand, men lod ham gaa under — stallets George.“

Hendes bløde melodiske Stemme fik en bedrøvet, havende Klang, da hun nævnte Broderens Navn, og hun pegede hen paa et lille Bord, der stod i et hjørne af Værelset, bedækket med Brudegaver.

„At det derhenne vilde jeg med Glæde give blot for at høre et eneste Ord fra George om, at han længtes og vilde komme hjem til os. Tant, Moder, om han kom i Dag og inden ret længe sad her hos os. Jeg kan ikke faa ham ud af Tankerne et eneste Øjeblik i Aften; maatte tænke ham ogsaa paa os.“

Fru Heine sank tilbage i sin Stol, og Taarerne trillede ned ad hendes kinder.

„Jeg bebor Nat og Dag om, at han maa komme tilbage til os; men det er, som om Gud ikke længere hører mine Bønner. Ja, Ethel, Gang efter Gang drømmer jeg om ham, vor vakte, prægtige Dreng, som han var, inden han rejste bort. Jeg kan ikke udbolde det længere. Vængselen efter ham dræber mig.“

En pludselig Angst gennembar Ethel, da hun saa op i Moderens bløde, ubrødte Ansigt, og hun bebrøvede sig selv bittert, at hun havde bragt dette Emne paa Bane.

„Han kommer nok tilbage til os, for eller senere,“ sagde hun hurtigt, „det er jeg aldeles vis paa. Han holder allfor meget af os til at kunne forlade os for bestandig; men Onkel Johns Trusel strammer ham.“

„Jeg fortænder saa inderlig, at vi skyttede bort fra vor gamle Bølge.“ sagde fru Heine. „Sæt nu, at han en Dag kommer tilbage og finder, at vi er dorte, og at fremmede Mennesker bo der i Stedet for os.“

„Saa behøver han jo kun at spørge efter os hos Naboerne; alle og enhver ved jo, hvor vi er flyttet hen.“ svarede Ethel. „Gør dig ingen Bekymring for det, lære, lille Moder; han kommer nok tilbage til os igen, for du aner det.“

Den unge Pige sagde disse Ord med et Udtryk af Glæde og Fortrolighed, som hun paa ingen Maade viste i sit Hjerter; hun havde mere end en Gang sagt til sig selv, at Broderen aldrig vilde vende tilbage, og at hun sikker var død. Vel havde han altid været egenbar og ubestemt om i høj Grad; men han havde dog med alle sine Fejl haft et godt og varmt Hjerter, og Ethel var derfor overbevist om, at han ikke vilde have ladet dem være saa længe i Ubished om sin Skæbne, dersom han endnu havde været i Live.

To Gange var hendes Brudslup blevet opsat paa Grund af Broderens Fraværelse. Nu var Dagen bleven bestemt for tredje Gang, og Brudslupet skulde finde Sted om nogle saa Dage.

Fru Heine sagde Godnat til Datteren og gik til Sengs. Efter at have lagt Broderen op til hendes Værelse vendte Ethel igen tilbage til Dagligstuen, hvor de havde tilbragt Aftenen. En uforklarlig Uro havde bemægtiget sig hende, og det var hende umuligt at tage sig noget bestemt Arbejde for; hun skulde stride nogle Breve og udbrette forskellige andre Ting; men hun sølte sig ude af Stand til at gøre noget af det.

Ethel hørte Pigerne gaa op til deres Kamre; derpaa blev alt stille i det store Hus, den eneste Lyd, som nu og da lød sig høre, var Vindens Sufsen i Trapperne ude i den store Gave, der omgav Huset.

Hun sad helt stille og sammentræben i en af de store Lenestole, henfænt i Tanker, der i den Ensomhed, der omgav hende, blev mere og mere bestrøbet. Til sidst rejste hun sig for at begynde sig til No, uagtet hun ikke sølte sig det mindste søvniq. Udenfor var Vinden tiltagen i Storm; det var blevet en hel Storm, og Ethel efterhaan derved omhyggelig Vinduesskubberne. Derpaa tog hun Stuiet hen til Broderens Gave og satte det paa Bordet mellem de andre Brudslupsprenter.

Et Øjeblik for den Tante gennem hendes Hoved, at det egentlig vilde være kloget at gemme alle disse Kostbarheder paa et sikret Sted; men i næste Øjeblik tænkte hun ikke mere derpaa, optagen som hun var af Bekymring for den saavede Broder. Det var hende umuligt at forjage det Billede, hendes Fantasi stadig forgyldte hende: George forladt, elendig, klædt i Vjalter og halvdød af Sult.

Paa Vejen op til sit eget Værelse gik hun et Øjeblik ind til Broderen, som hun fandt liggende i en rolig Søvn. Ved Synet af Moderens ufarverige og forgræmmede Ansigt udtalte Ethel dybt, og det var hende i Hjertet at se Moderens Liv svinde hen i Sorg og Vængsel.

Fru Heine blev for hjer Dag blegere og blegere, strøbeligere og strøbeligere og hængende i uenderrætti; Ethel om, at dersom ikke en eller anden stor Glæde eller Overraskelse kom til, vilde et pludseligt Hjerteslag en Dag ende hendes Liv. En brændende Taare faldt fra Datterens Nje ned paa Moderens udtørrede Haand, der lød ubstrakt ovenpaa Tappet; derpaa faldt Ethel sig ind i sit eget Værelse, for at hendes Høvelser ikke skulde overvælde hende.

Hun klæbte sig hurtigt af, slukkede Lampen, lagde sig til Sengs og forsøgte at sove. Men det vilde ikke lyfse hende; hendes Nerver var i en allfor oprørt Tilstand. Hun lød derfor kun helt stille og taentle og taentle, saa at det gjorde helt ondt i hendes Hoved.

Ethel kunde tydeligt høre det store Urolighe i Dagligstuen. Time efter Time gik, og Gang efter Gang hørte hun den dumpe Metallklang, naar Uret forkyndte, at der atter var gaaet en Time.

Pludselig hørte hun et svagt Tønder, men det var saa utydeligt, at det kun skarpede Indtrykket af den Stillehed, der herskede i Huset.

Nu og da for en Stormbyge forbi og rullede i de gamle Træer udenfor, ellers var alting stille.

Ethel rejste sig op i Sengen og lyfede med spændt Opmærksomhed. Ikke den mindste Lyd hørtes, og aligevel sølte Ethel sig overbevist om, at

der i det store Hus var nogen, der ligesom hun, vaagede i Natens Stilhed.

En uforklarlig Høvelse tvang hende til at staa op; hun frøgtede for, at Broderen var bleven syg. Upløst tog hun sit Tøj paa og aabnede sin Dør.

Ude i Korridoren littede hun ved Moderens Dør, men da alt var stille derinde, listede hun sig ned ad Trappen og blev staaende i Vestibulen. Hun havde ikke staaet der længe, før Uret ind i Dagligstuen slog tre dumpe Slag.

I det samme hørte den unge Pige en svak Lyd lige som af et dybt Sut, og straks derefter lød det, som om noget, en Tandstikelse eller lignende, faldt paa Gulvet. Det foretom hende ogsaa, som om hun i det Mørke, der omgav hende, saa en utydelig Stillelse lisse sig hen imod Døren ind til Dagligstuen.

Hun stod et Øjeblik aldeles ubevægelig uden at vide, hvad hun skulde gøre. Foruden Broderen og hende, var der kun to Piger i Huset, og dersom hun talte paa dem, vilde Broderen ogsaa blive vækret og blive dødeligt angst. Hun fattede til sidst en raft Beslutning og listede sig paa Taa-spidserne hen til Dagligstuedøren. Den stod paa Klem; hun stod den sagde op og traadte ind.

Hvad hun saa ved det svage Stær af et Lys, der var blevet tændt i Værelset, fik hendes Blod tid i at isne af Rædsel, og et Øjeblik blev alt sort for hendes Sjine.

„Varmhjerterige Gud! Det var George!“

Solen var omsider kommen tilbage til Hjemmet, men paa hvilken Maade? Hvad skulde det betyde, at han befandt sig her midt om Natten?

I Begyndelsen troede hun, at det hele maatte være en Drøm og førte Haanden hen over Sjine, Gang efter Gang. Pludselig opdagede hun en anden Stillelse, der stod henne ved Vinduet; men han agtede hun ikke paa i dette Øjeblik; hun strittede kun med skælsagne Blikke paa George.

Han stod lænet op til Kaminen; Børene rybede under ham, og hans Ansigt var blegt som Døden.

„Det er umuligt, jeg kan ikke gøre det i Nat,“ sagde han og vendte sig om til sin Ledsager. Sidste Gang lovede jeg mig selv, at du stulde det være forbi, — og nu har jeg alligevel brudt mit Løfte. Men denne Gang skal det fast, jeg vil ikke længere fortsætte dette Liv. Du ved ikke, hvor mange Vinder der stormede ind paa mig, — der lød saa velbedende. Varmhjerterige Gud, hvor har jeg kunnet svikte saa dybt?”

„Jeg gider ikke høre alt det Vrøvl,“ sagde den anden i en ra Tone. „Er det nu kommet saa vidt med dig, din Kujon, at du ikke kan tale at høre en Kløfte saa? Hvordan er det egentlig fat med dig? Er du bange for Spøgelsfer?”

„Ja, jeg er bange for Spøgelsfer,“ svarede George alvorlig. „Jeg vil hørt herfra, jeg kan ikke —“

Med disse Ord nærmede han sig Døren, men hans Kammerat fandte ham og sagde vredt:

„Du slipper ikke herfra, før du har gjort, hvad vi er bleve enige om. Tror du maatte, at jeg vil finde mig i, at du saa pludselig svoger en gammel Kammerat?”

„Ja, Smith, jeg vilde ønske, at jeg havde gjort det for mange Aar siden,“ svarede George, „saa vilde meget have været anderledes. Du har været min eneste Vand fra det første Øjeblik, jeg lærte dig at kende. Jo før du fortænder sig brydes, desbedre for mig. Nu skal det have en Ende.“

Da Broderen nævnte Kammeratens navn, udtalte Ethel et Udtaad af Overraskelse. Hun hængte sig, at Broderens bedste Ven og Skolekammerat var dette Navn.

Begge Mændene vendte sig hæftig om mod det Sted, hvorfra Udbrædet kom. Ethel gik midt ind i Værelset, saa at Ulykkelig faldt hen over hendes Stillelse, paa hendes gylbende Haar, som hang løst ned ad Ryggen, og paa hendes store blåa Sjine, der stod dybt aabne.

Ved Synet af hende tabte Smith, hvad han havde i Haanden. Det slog med en stærk metallklingende Lyd mod Gulvet og rullede hen i en mørk Kroq. Men Ethel værdigede ham næppe et Blik, hun strittede uafvendt paa Broderen, som paa sin Side stod maalkes og lød paa hende, som om hun var en Vand fra en anden Verden.

„Ethel!“ stammede han omsider i en sanberkst Tone.

„George! Hvad skal dette betyde?“ spurgte hun og gik et Strid nærmere.

Du svarer mig ikke? Det er altsaa sandt, vedblev hun i en Tone, fuld af stærke Fortvivlelse. „Du er sunken saa dybt, at du ikke viger tilbage for at gøre Indbrud hos din Moder og Søster og bestjale dem.

Noget uslere og foragteligere kan ikke tænkes.“

Ulykkelig faldt paa Georges ungdommelige og vakte Ansigt, der dog var Spor af det Liv, han havde ført.

„Jeg spørger dig, at jeg —“ begyndte han; men han blev afbrudt af Ethel, der vedblev ude af sig selv af Fortvivlelse:

„Gid du var død i Stedet for! Endnu i Aftes sad Moder og jeg her i dette Værelse og talte om dig, og Moder sagde, at hun bad Dag og Nat om, at du snart vilde vende hjem. Og det er paa denne Maade, at hun bliver bønner!“

Hun pegede hen paa Bordet, hvor Gaerne lød, og sagde til George, der stod foran hende med søntet Hoved:

„Tag det alt sammen og gaa!“

Fortvivlet vendte han sig bort fra hende for at tage Flugten; men i det samme aabnede Døren udefra, og Fru Heine stod paa Tærskelen. Inden Ethel kunde forhindre det, havde Broderen faaet Nje paa George, Ulykkelig faldt ud af hendes Haand, hun styrtede hen imod ham og slog begge Armene om ham.

„Gud velsigne dig, min egen Dreng, jeg vidste jo nok, at du kom tilbage til mig!“ udrød hun og trykkede ham kærligt flere Gange.

Over Moderens høvede Stillelse medte George Ethels betrumede Blik. Han led frøgtelig, som han stod der med Broderen i sine Arme.

Glæden var for overvældende for Fru Heine, med eet Slapedes hendes Nerver, og hun sank afmagtig sammen i Sønnens favn.

En forfærdelig Skrak greb Ethel. Tank, om Glæden havde drøbt Broderen!

„Vær hende hen paa Sofaen,“ sagde hun og hængte sig derefter ned over den afmagtig. „Stallets, stallets Moder, hun maa aldrig faa dette at vide; det vilde dræbe hende.“

Smith havde benyttet sig af den opstaaede Forvirring og var ubemærket forsvunden.

Ethel havde Moderens Tindringer med todt Vand, og lidt efter lidt vaaerede hun atter til Bevidsthed. Moderens første Blik søgte Solen, og Ethel trak ham hen til hende.

„Min egen elskede Søn,“ sagde hun ømt, „hvor har jeg ikke længtes efter dig i al denne Tid! Hvorfor kom du saa sent? Og saa bleg og mager, som du er bleven? Men nu skal du nok komme big; Ethel og jeg skal passe og pleje vor egen kære Dreng, ikke sandt?”

Han vedblev at trøse og lærtage ham i lykkelig Uvished om, hvad der var forefaldet. Og det var de ikke længe, før George lød paa sine foran Moderens Nje, skjulede sit skamfulde Ansigt i hendes Skjød og vædede hendes magre Hænder med sine hede Taarer.

Fru Heine fik aldrig Sandheden at vide. Det var en Hemmelighed, som Ethel og George udtømmelig beholdt for sig selv. George blev med Tiden et godt Menneske, saa at Ethel ikke et Øjeblik fik Grund til at angre, at hun havde skjult hans Forbedrelse for Moderen.

Brystsygges Behandling i Hjemmet.

Den berømt Specialist i Brystsygge (Tøring) Dr. Suugmann ved Njele Fjords Sanatorium har i Sanatoriets nye udgivne første Aarsberetning medgivet følgende Brik til Sygdommens Hjemmebehandling.

Dr. Suugmann er selv helbreder for Brystsygge paa et Sanatorium. Hans paa Erfaring grundede Brik vil ogsaa kunne have Gavn ved Hjemmebehandling, hvor saa mange danske lider af Tøring (Consumption), enten denne er medbragt fra Hjemmet eller arvet paa Disposition.

I den sidste Del af Bogen tales der om, hvorledes man i Hjemmet skal behandle en brystsyg Patient.

Hovedbetingelsen for at faa en brystsyg til med Udvor og Energi at gøre noget for sin Sygdom, er, at man siger ham Bøstet om dens Art. Man bør aldrig skjule de virkelige Forhold. Dette kunne maatte være uberegtigt, saa længe man onfaa Sygdommen for uheldig, men ikke nu, da man ved, at Sygdommen, naar den behandles i rette Tid og paa rette Maade, i grumme mange Tilfælde kan helbrebes.

I mange Tilfælde vil man nu, som omstalt, selv i meget fattige Hjem og under uheldige Forhold, kunne høre megen Glæde af at iagttage følgende Regler.

Man lader fjerne alle overflødigde Nøbler, Tapper, Portierer og lignende fra Værelset, anbringer Patientens Seng saaledes, at den ikke staar alt for nær ved Vinduet og begrænser saa gradvis at vænne ham til

Lufsten, aabner først et Vindue paa Klem og lufter saa efterhaanden mere og mere op, idet man tager Hensyn til Vejret og Vind. Et det saa todt, at Kulden generer Patientens, maa der samtidig frees i Raffelovnen. Han maa naturligvis i Sengen være saaledes paaklædt, at han ikke fryser; men man bør betæmpe alt for stærkt Indpakning og for svære Dner, der begunstiger Kattesved; 2-3 gode uldne Tapper — det ene maatte erstattes med et vatteret — vil som Regel være nok. Samtidig søger man for, at Patienten kan være saa uforstyrret som muligt, ikke saa for mange Bøsser — især ikke for lange og trættende — og saa vidt muligt fritages for daglige Bekymringer med Hensyn til Husførelse, Forretning og deslige. Saa denne Maade kan man til faa Patienten til med Lethed at finde sig i et langt Sygeleje, og har han selv først efteret Luffrens behagelige Nøbler, vil man i ham faa en god Sjælper til dens Gennemførelse. Naar Patientens ben kommer op og begyndt at gaa ud, bør han dog stadig have Værelset til sin Raadighed, idet han, naar han ikke er ude, benytter det som Liggehal ved at luffe alle Vinduer op og saa lægge sig, fuldt paaklædt og belindpakket, paa Sengen eller bedre paa en Sofa eller i en magelig Kænestol saa nær Vinduet som muligt.

Hviletiden, hvis Vængde maa rette sig efter Patientens Kræfter, for de raslere saa, for de svægere mange Timer daglig, bør fordeles over hele Dagen, men særligt bør man holde paa Hvilen før Maaltiderne, for at Patienten kan gaa til disse med friske Kræfter. Meget vil det ofte lette Overholdelsen af Liggeturen, naar man til dette Brug har en Veranda eller et Hævehus.

Pige saa vigtig som Ordningen af Patientens Hviletid er Reguleringen af hans Bevægelse. En Ordination, der i mange Tilfælde gør uvurderlig Nytte, er Forbudet mod at anstrenge sig, idet man gør Patientens opmærksom paa, at man ikke kan opstille noget bestemt Maal for, hvad han kan taale, men at han selv fra Dag til Dag maa mærke, hvad han kan tillade sig uden at blive træt eller anstrængt deraf. Man gør som Regel bedst i at lade Patienterne saa vidt muligt spædere paa horizontale Beje, og hun naar de i lang Tid har været uden Fæber, tillade dem at bestige større Bakker eller Straaninger, og altid meget forsigtigt; Patientens maa, naar han gaa ud, taente paa, at han skal hjem igen, og derfor ikke gaa længere ud, end at han er sikker paa at kunne gaa uden at blive træt paa Hjemvejen.

Naar man strengt gennemfører Luffturen, vil man i de fleste Tilfælde kunne undgaa „Fortvælfelseskomme“; stulde en saadan stule til, maa man straks omhyggeligt behandle den.

Et Patientens saa raft, at han i store Udstrækning kan taale at tage Del i sit daglige Arbejde, maa naturligvis disse Bestemmelser modificeres; man bør dog steds formane Patientens til ikke at paatage sig sværere Arbejde, end han er temmelig sikker paa at kunne overkomme uden Anstrenge. Søge for, at han saa saa megen frisk Luft som muligt; han maa gaa fine regelmæssige Ture og helst paa en eller anden Tid af Dagen saa sig 1 a 2 Timers Hvile i frisk Luft og om Natten altid have Vindue aabent.

Retop for saaabne Patienter er et roligt, stille, regelmæssigt Liv af den største Betydning; de maa undgaa al Selstabelighed, som paalægger Pligter, og som stader meget mere, end man til tænker sig. For mange kan det være god Anledning til at forbyde Deltagelse i offentlige Høvels, og alle maa holde sig borte fra Møder og Forsamlinger, hvor der er daarlign Luft og hvor mange Mennesker kommer sammen, ligesom al Deltagelse i Baller absolut maa forbydes.

Naar det ikke findes Lidelser af de øverste Luffveje, der kan stades af Tobøtsarg, kan man uden Vængthelse i de fleste Tilfælde tillade en Cigar eller en Pipe en Gang eller to om Dagen — i fri Luft — men al overværdig Rydelse af Tobak bør absolut undgaaes.

En god Portion Havregrød Morgen og Aften vil i de fleste Tilfælde være et værdifuldt Tillæg til Ernæringen; Mælk bør nydes saa vidt muligt til alle Maaltider, i en Vængde af 1 til 2 Potter daglig. Til enkelte Maaltider kan Mælken, hvis det ønskes, omblyttes med et Glas M, bagerst eller dobbelt M, eventuelt Rølls eller Porter. Tit vil et Glas let Vin være en udmærket Hjælp til at lisse Mæden ned; dertil vil jeg ikke udbalde at abbare mod for rigelig Anvendelse af spiritusøse Drikke i Behandlingen af Brystsygge.

Man bør formane til at søge den gamle Regel at spise langsomt og tyggende Mæden godt.

Naar en Kur i Hjemmet gennemføres, er det ingen Tvivl om, at den i mange Tilfælde vil give et tilfredsstillende Resultat.

Dansk-Amerikansk.

En Begævelse. Grand Forts, N. D., Juni 4. — Ved den „Mellemstatlige Oratoriske Vædelamp“, som blev afholdt her i Aftes, vandt Hr. J. J. Jensen fra Landbrugsakolen i Fargo første Præmie. Jøveln Edbiq Noble fra Mitchell, S. D., blev tildelt anden Præmie.

Dansk Kunstner. G. E. Ley er Raadet paa en ung dansk Kunstner i Racine, Wis., som har faaet sin Udbannelse ved Kunstakademiet i København, og som for omtrent 1½ Aar siden kom her til Landet. Hr. Ley har allerede erhvervet sig et anset Navn for sine dygtigt udførte Malerier. Det er navnlig Portrætmaleri, han har lagt sig efter, men han har ogsaa malet flere Altertabler, bl. a. en til en ny dansk luthersk Kirke i Kenosha, Wis.

En Danmarkstrejfe. Hr. Carl Jørgensen, som er en dygtig Bogbinder i San Francisco, rejser om nogle Dage tilbage til Danmark for at gæste det gamle Hjem, som han ikke har set i 31 Aar. Hr. Jørgensen har de lige fuldbent Opførelsen af et to Etages Beboelseshus paa Hr. Stobdards Farm ved Salmon Creek, der er forpagtet af Hr. C. Jensen. Hr. Stoddards Arbejde, at han har overladt ham to ny Kontrakter, nemlig for Opførelsen af et stort smukt Beboelseshus paa sin Ejendom i Cureka og et andet Hus paa sin Ejendom ved Garberville. Arbejdet paa begge Steder vil blive paabegyndt, saasnart Hr. Jørgensen kommer tilbage.

Det gaar fremad. Det indvendinge af Fendoles danske lutherske Kirke er i disse Dage blevet nymalet og oppudbet og ser nu særdeles indbydende ud. Den danske Kirke er for Resten den mest rummelige og hyggelige Kirke i byen. Der er saa smaa Tale om at opføre en Præstebolig i den nærmeste Fremtid, skriver „Bien“.

En dansk i Stokeraadet. Cedar Falls. — „Dann.“ meddeleer følgende:

Stokeraadet har ment — som rimeligt er — at Danstere burde være repræsenterede i Stokeraadet, og det har derfor valgt Sædelmager Larsen til at indtage den ved Dr. Hansens Fratrædelse ledige plads.

Den danske Tandlæge Dr. J. Jensen kom den 4. Juni til Cedar Falls og har lejet nogle smukt udførte Bærelser over A. Friis' Væst til Konfor. Det er at haabe, at vore danske Venner vil benytte den giene Anledning.

Danstere Valdemar Christensen Christensen, har nu snart tilendebragt sin værelselige Jordomrejse, idet han nu er naaet til Omaha. Han vil fortsætte Rejsen paa samme Maade, indtil han naar København, hvor han vil nedskrive Begirtenhederne fra Rejsen.

Til Danmark. Mrs. Piisgaard fra Hartford, Conn., er i Hg. „Conn. Folkeblad“ afrejst til Danmark, hvor hun vil tilbringe hele Sommeren.

— Fra Brooklyn, N. Y., afrejser i Hg. „Nordbyet“ fornlig Habitant Carl Knudsen og Hustru. De agter at opslaa deres Bopæl i Danmark, i hvert Fald for en Aarrække.

— Af andre kendte Brooklyn-Danstere rejste i denne Tid, kan nævnes: Dhr. Axel Hellrung, H. C. Andersen og den evige Væstindier, Hr. Niels Grøn, der ikke har sparet nogen Velgjaldighed for at faa solgt de dansk-vestindiske Dør, som han jo ikke en Gang selv ejer.

Dansk Magt. At man i Perth Amboy er naaet saa vidt med det i mange Aar paatante Hospital, at man i Dag, Torsdag den 30te Maj, kan lægge Hjøvelstevnen til det, styldes først og fremmest Perth Amboys Danstere, mener „Nordbyet“.

Stuespiller Reumert. — Agl. dansk Stuespiller Edith Reumert ankom forrige Fredag til New York og blev modtaget af Representanter for Standinativt Forening af 1844. Under sit Ophold i New York er Hr. Reumert i Hg. „Nordbyet“ Hr. Abbotat Fischer-Hansens Gæst. Ved sin Ankomst til New York fik Hr. Reumert en Velkomsthilsen pr. „long distance telephone“ fra Foreningen Danisg Reumert-Romite i Chicago.